

ဝိုးဝိုးစာပေ

မိုးဆက်လင်းထက်
နှင့် ဖွင့်ကျယ်စိုက်ကစားတဲ့ ငယ်များ

အခန်း(၁)

(၁)

မီးပွင့်နီတုန်း အလျင်အမြန် ပြေးရသည်။ ထိပ်ဆုံးက ရပ်ထားသော ကားနားကို ဖြတ်၍ အထဲကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့် လူ တစ်ယောက် ကားမောင်းသူဘက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူက လက်မြှောက်ပြလိုက်တော့ ထိုလူက ဟန်းဖုန်းပြောနေရင်းမှ လက်ခါပြသည်။

နောက်တစ်စီးထံ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး အထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက် နှင့် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချော တစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးက အဘိုးကြီးနားကပ်ပြီး ဘာတွေ ပူဆာနေလဲမသိ။ အဘိုးကြီး ကတော့ ခေါင်းတွေ တညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ အတော် သဘောဆွနေသည်။

သူ့ကို မြင်တော့ အဘိုးကြီးက မကြည်သလို တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီ ကားမှန်ကို တင်ပစ်လိုက်၏။ သူ နောက်တစ်စီးကို လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ရောင် လိုက်ရ၏။ ပိုငွေကို ပြန်အမ်းပြီးနောက် မီးပွင့်က အကွေ့လှိုင်း စိမ်းသွားသည်။ ကွေ့မယ်ယဉ်ကြောဘက်မှ ရပ်နေသည့် ကားတွေ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြသည်။ သူက ဂျာနယ်တွေ ကို လက်နှစ် ဖက်နဲ့ မြှောက်ပြီး တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။

“ဂျာနယ်တွေ ရမယ် ..ဂျာနယ်တွေ ..စီးပွားရေးအင်တာနက် ဘောလုံး ပေါ်ပြူ လာ...အချစ် အကုန်ပါတယ်နော်..”

ခဏကြာတော့ အတည့်လှိုင်းဘက်ကပါ မီးပွင့်စိမ်းသွားလေသည်။ ရပ်ထားတဲ့ ကားတွေ ထွက်သွားကြ၏။ သူလည်း လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလာခဲ့ပြီး အပင်အရိပ်ကလေးအောက်က ခုံကလေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ စားပွဲခုံလေးပေါ် ဂျာနယ်ကို ပြန်တင်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ခါ မီးပွိုင့်နီအောင် စောင့်ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကို
ငေးနေလိုက်လေသည်။

xxxxxx

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်”

ဟု ထင်ကျော်က မေးသည်။

“မဆိုးပါဘူး”ဟု သူပြန်ဖြေလိုက်၏ ။ ထင်ကျော်က စားပွဲခုံအောက်က
ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီး လက်မှာ ပွေလာတဲ့ ဂျာနယ်ထပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။
ထို့နောက် နဖူးမှ ချွေးကို တစ်ချက်သုတ်လိုက်၍ ...

“ငါတော့ ဒီနေ့ သိပ်ရောင် မကောင်းဘူးကွ၊ အဲဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ပတ်မလို့
စဉ်းစားနေတာ၊ မင်း လိုက်ဦးမလား”

ထင်ကျော်အမေးကို သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မင်း ပတ်ချင်ပတ်လေ၊ ငါတော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီအချိန် ရပ်ကွက်ကလည်း
သိပ်မထူးလှပါဘူး၊ ဒီမှာ ပဲ ကားစောင့်ရောင် တော့မယ်”

ထင်ကျော်က သူလည်း မပတ်တော့ဘူးဟုဆိုကာ သူ့ဂျာနယ်တွေ ကို စားပွဲခုံပေါ်
ပြန်ခင်းလိုက်၏ ။

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် မရောင် ဘဲနဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ”

ထင်ကျော်က စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်၍ ...

“ဟီး ဟီး မင်းကလည်း အချင်းချင်းတွေ ပဲဟာ၊ ငါ့နေရာက ဒီနေ့ သိပ်မရောင်
ရပါဘူးဆို”

“ဒါဆို ထုံးစံနော်”

“အေးပါ...ထုံးစံ...ထုံးစံပါကွာ၊” ဘယ်သူရောင် :ရ ရောင် :ရ တစ်ယောက်

တစ်ဝက်ပါ

ထိုအချိန်တွင် မီးနီသွားသည်။ သူက ခုနချထားတဲ့ ဂျာနယ်ထပ်တွေ ကို ကိုင်၍
ထဖို့လုပ်သည်။ ထင်ကျော်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“နေ ..နေ...ငါသွားလိုက်မယ်၊ မင်း ဒီမှာ ပဲ ထိုင်ရောင် :လိုက်”

ထို့နောက် ထင်ကျော် ထွက်သွားသည် ။သူက ဂျာနယ်တွေ ကို သေချာစီ၍
လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အော်လိုက်၏ ။

“လာနော်...လာ ဂျာနယ်တွေ ...ဂျာနယ်စုံတွေ ”

တချို့ လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။ တချို့ ဝယ်သွားကြ၏ ။ တချို့ ကတော့ သူ့ကို
ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ကြပေ။

ခဏကြာတော့ ထင်ကျော် ရောက်လာသည်။ လက်က ကိုင်လာတဲ့
ပိုက်ဆံတေါကို ရေတွက်၍ ...

“မဆိုးပါဘူးကွ၊ ငါးစောင်တောင် ရောင် :လိုက်ရတယ်၊ မင်းနေရာလေးက
ငါ့အတွက် လက်ကီးပဲ”

“မင်းနေရာကလည်း ရောင်းရပါတယ်ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ အခုရက်ပိုင်း ဘာ ဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ သိပ်မဝယ်ကြဘူး”

“အေးပေါ့ကွ၊ ငါတို့ ရောင် :နေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းက နေ့စဉ်လူတွေ အသုံးပြုနေကျ
အခြေခံစားကုန်တွေ မှ မဟုတ်တာ၊ ရောင် :ကောင်းတဲ့ နေ့ရှိသလို၊ ရောင်
:မကောင်းတဲ့အခါလည်း ရှိမှာ ပေါ့”

“အံ့မယ် မင်း က စီးပွားရေး ဈေးကွက်စကားတွေ ဘာတွေ တောင် ပြောလို့”

“ဟဲ့..ဟဲ့...ဂျာနယ်ရောင် :နေတဲ့ လူပဲကွာ၊ ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်”

ထို့နောက် နှစ် ယောက် စလုံး ပြိုင်တူပြုံး လိုက်ကြသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ဦးမှ ဘောလုံးဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်၍ သူတို့ စကားစပြတ်သွားကြ၏ ။ ခဏနေရင် မီးပွိုင့်နီတော့မည် ။ ကားတစ်စီးက စက်ချိုယွင်းသွား၍ ကားလမ်းအလယ်မှာ ထိုးရပ်သွား၏ ။ ထို့ကြောင့် ခဏချင်းပင် ကားတွေ ဂျမ်း ဖြစ်ကုန်သည်။ မီးပွိုင့်နီခါနီး မှာ ပင် ကိုကားသည် ပြန်ကောင်းသွားသည်။ ခဏကြာတော့ မီးပွိုင့်နီသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ခုနယာဉ်ကြောပိတ်သွားသော ကြောင့် ကားတွေ က ယခင်ကထက် ပိုများ က သွား၏ ။

သူက ဂျာနယ်တွေ ကို ပွေကာ ထရပ်လိုက်၏ ။ ထင်ကျော်လည်း ဂျာနယ်ကိုင်ရင်း ထရပ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကားများ ၍ နှစ် ယောက် စလုံး လမ်းပေါ် ဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

မီးပွိုင့်စိမ်းသည့်အချိန်အထိ သူတို့ ဂျာနယ်တွေ အစောင်ရေတော် တော် ရောင် လိုက်ရ၏ ။

ထင်ကျော်က မှိုရတဲ့မျက်နှာနဲ့...

“ငါတို့ ဂျာနယ် များများ ရောင် ရအောင် ကားတွေ များများ ပျက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမလို ဖြစ်နေပြီ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ရယ်သာနေလိုက်တော့သည်။

xxxxxx

မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ ညကကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းနဲ့ အကြော်နှစ် ရာဖိုး ဝယ်ကာ စားလိုက်သည်။ အမေ ကတော့ မနက်လင်းအားကြီးကတည်းက ဈေးထဲသို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏ ။ သူ့မှာ အဖေမရှိတော့ ။ သူ့ရစ်တန်းကတည်းက ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အဖေဆုံးတဲ့ နှစ် မှာ တင် သူလည်း ကျောင်းထွက်၍ ကြုံရာကျပ်နန်း လုပ်ခဲ့၏ ။ အမေက ကုန်စိမ်းရောင် :သည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကားဝပ်ရှော့၊ အုတ်သယ် ၊ ကျောက်သယ် စသည်တို့မှာ အဆင်ပြေသလို ဝင်လုပ်သည်။ ယခုတော့ ဂျာနယ်ရောင်

သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေ၏ ။

ဒီအလုပ်က ယခင်အလုပ်တွေ တောင် သိပ်မပင်ပန်း၊ ငွေရင်းငွေနှီးလေးတော့ နည်းနည်း စိုက်ထုတ်ရသည်။ သို့သော် သူ့အတွက်တော့ ဒီအလုပ်က ခါတိုင်းအလုပ်တွေ ထက် ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည် ။

ထမင်းပန်းကန်ကို ဆေး၍ ကြောင်အိမ်ပေါ် မှာ ကပ်ပြီး ငပိရည်ခွက်နှင့် တို့စရာပန်းကန်ကို ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျာနယ်ထုပ်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ပြင်သို့ သူထွက်ခဲ့လိုက်၏ ။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကို သော့ပိတ်ကာ လမ်းထိပ်သို့ သူ ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့အိမ်ကို သော့မပိတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားပြီး ထွက်လာခဲ့ရင်လည်း ဖြစ်သည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ခိုးစရာပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှတန်ဖိုးရှိတာ မရှိ။ ဒန်အိုး ဒန်ခွက် အနည်းငယ်နှင့် အဝတ်ထည့်သည့် သေတ္တာနှစ် လုံးတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ဒါတွေ ကို သူခိုးက အလေးခံ၍ သယ်မည် မဟုတ်။ ဒန်အိုးဒန်ခွက်တွေ ကတော့ နှစ် ရှည်လများ အသုံးပြု လာ၍ အိုးပုံ ၊ ခွက်ပုံတောင် သိပ်မပေါက်ချင်တော့။

အဲ...တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ တန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းဆိုပြီး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ပြောရရင်တော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထားသည့် ကျွန်းဘီဒိုကြီး တစ်လုံးတော့ရှိ၏ ။ ထိုဘီဒိုထဲတွင် တော့ စောင်တွေ ၊ ခေါင်းအုံးတွေ နှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းတစ်ချို့ ထိုးထည့်ထားတာ တွေ့ရ၏ ။ သို့သော် ဒါကြီးကိုလည်း သူခိုးက မမည် မဟုတ်။ ဒါကြီးမပြီး ထွက်သွားရင်လည်း သူခိုးက ပြေးလို့လွတ်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အိမ်ကို သော့မခတ်ရင်လည်း ရသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုရှိသေးသည်။ သူတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကလည်း လူကုန်ရပ်ကွက်တွေ ကို တစ်ခြံနဲ့တစ်ခြံ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ မသိရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ကျယ်ဝန်းနေသည်မဟုတ်။ ဒီဘက်အိမ်က အီးကျယ်ကျယ်ပေါက်ရင်တောင် ဟိုဘက်အိမ်က ဒီအတိုင်းသား ကြားရ၏ ။ လူသွားလူလာလည်း ပြတ်တဲ့အချိန်ဆို၍ လုံးဝမရှိ။

ဆိုကား၊ တွန်းလှည်း၊ ထီသည်၊ ရေစည်လှည်း၊ ပဲပြုတ်သည် စသည်ဖြင့် စည်ကားလှ၏ ။ ညဘက်ဆိုရင်လည်း လူမပြတ်။ နှစ် နာရီ ကုန်စိမ်းရထားအပီ သွားကြရသော ဈေးသည်တွေ ရှိသည်။ တစ်နာရီအရောက်ဆိုက်သော ဈေးကားတွေ စောင့်သူရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် နှစ် ဆယ့်လေးနာရီ စည်ကားလျက်ရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လို သူခိုးမျိုးကမျှ စိတ်ညစ်ခံပြီး ဒီလိုအိမ်မျိုးကို ဝင်ခိုးမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် အိမ်ကို အိမ်နဲ့တူအောင်တော့ သော့ခတ်ခဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ သော့ ကလည်း ဘယ်ဝက်အူလှည့်နဲ့ မဆို ကလနဲ့လိုက်ရင် ပွင့်နိုင်သည် တရုတ်သော့ သေးသေးလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သော့ ဆိုသည့်အရာ ကတော့ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို လုံခြုံ အောင် စွမ်းဆောင်ပေးမည့် အရာ ဖြစ်သော ကြောင့် ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်သော့ မရှိတာ ထက်စာရင် သော့ခတ်ထားတာက လူရှိန်သည်ဟု ဆိုရပေမည် ။

လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ မီးပွိုင့်ဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့စားပွဲခုံနှင့် ထိုင်ခုံတွေ ထားရာ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်၏ ။ ထိုခြံဝင်းကြီးက ဘာခြံဝင်းကြီးလည်းတော့ သူမသိ။ ထိုခြံဝင်းကြီးက သူတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သက်ဆိုင်ရာက လူတွေ လာပြီးပေကြိုး တွေ နှင့် ဟိုတိုင်းဒီတိုင်း လုပ်တက်သည်။ နောက်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်၏ ။

ခုံနှင့် စားပွဲကို ထုတ်၍ ပိတောက်ပင်အရိပ်ကလေးအောက်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပါလာတဲ့ ဂျာနယ်ထုပ်ကို ဖြန့်၍ ခင်းလိုက်ပြီး ကြက်မွေးလေးနဲ့ ဟိုခတ်ဒီခတ်လုပ်၍ ဖုန်ခါလိုက်၏ ။ ထို့နောက် တစ်နေ့တာအတွက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

xxxxx

“ဟေ့ကောင်လေး...ဟေ့...ဟေ့...ဒီမှာ ဂျာနယ်...ကောင်လေး”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားတစ်စီးပေါ်မှ လူကြီး တစ်ယောက် က လှမ်းခေါ်၍
လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ဘောလုံးဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်သည်။
ပြန်အမ်းငွေအတွက် အကြွေကို ရှာနေချိန်မှာ ပင် မီးစိမ်းသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ အမြန်လုပ်ကွ ၊ မီးစိမ်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ၊ ဒီမှာဒီမှာ ရပြီ”

ကားက မီးစိမ်းနေ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်သည်။ သူက နောက်က
ခပ်သွက်သွက်လိုက်ကာ ပေးရ၏ ၊ ထို့နောက် ပလက်ဖောင်းဘက်သို့ ပြန်ကူးလာကာ
ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း အမောပြေနေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ မောနေပြီလား”

နဖူးမှ ချွေးကို တစ်ချက်သုတ်လိုက်ကာ ထင်ကျော်အမေးကို
ပြန်မဖြေအားသေးဘဲ သက်ပြင်းကို အရင်ချရသည်။

“ဟူး မလွယ်ပါလားကွ၊ ကားတွေ ကြားထဲ ပြေးလွှားနေရတာ နဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့
အချိန်ကုန်နေတာပဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွ၊ ငါတို့အလုပ်ကလည်း ပြေးနိုင်လွှားနိုင်မှ ပိုက်ဆံရမှာ မဟုတ်လား၊
ဒီကြားထဲ မီးပွိုင့်စိမ်းသွားလို့ ပိုက်ဆံအချိန်မီ မအမ်းနိုင်ရင် ဆဲသွားတဲ့လူက ရှိသေးတယ်”

သူ ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထင်ကျော်ကိုကြည့်၍ ...

“မင်း... ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူးကွ၊ အခုမှ အိမ်ပြန်မလို့...မင်းရော”

“ငါ ကတော့ သိပ်မဆာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြန်ရင်တော့ တစ်လက်စတည်း
ငါပါပြန်မယ်”

ထို့နောက် သူတို့ ဂျာနယ်အိတ်ကို ဆွဲ၍ ထရပ်လိုက်ကြ၏ ။ ထင်ကျော်နဲ့ သူနဲ့က

တစ်ရပ်ကွက်တည်း ဖြစ်သည်။ နေ့လည် ထမင်းပြန်စားရင် များ သော အားဖြင့် အတူတကွ ပြန် ဖြစ်ကြ၏ ။

အိမ်ချင်းကလည်း သိပ်ဝေးတာမဟုတ်။ ထင်ကျော်တို့အမေကလည်း သူတို့အမေလိုပင် ရပ်ကွက်ထိပ်က ဈေးထဲမှာ ငါးခြောက် ရောင်း သည်။ ထင်ကျော်အဖေက ပန်းရံခင်းဆောင်၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ထင်ကျော်တို့ က သူတို့ထက်စာရင်တော့ စီးပွားရေး ပိုမိုချောင်လည်တယ်ဟု ဆိုရပေမည် ။ မိဘနှစ် ပါးလုံးလည်း အလုပ်လုပ်သလို ထင်ကျော်ကလည်း အလုပ်လုပ်၏ ။ ထင်ကျော်မှာ ညီမလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ သုံးတန်း တက်နေ၏ ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မိသားစု လေးယောက် ရှိသည့် အိမ်ထောင်စုမှာ သုံးယောက် အလုပ်လုပ်သည်ဆိုတော့ ချောင်လည်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည် ။

ထင်ကျော် ကတော့ ပညာရေး ဘက်မှာ သူနဲ့ သိပ်မထူးခြား။

ရှစ်တန်းကို နှစ် ခါကျ၍ ကျောင်းထွက်လိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် သူ့ညီမလေးကို ပညာတက်ကြီး ဖြစ်အောင် ထားမည် ဟု အမြဲကြုံး ဝါးလျက်ရှိ၏ ။

“ဟေ့ကောင် ခိုင်ဇော်”

သူနာမည် ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ ကျောက်သွားတူရအောင်ကွာ”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာအရူးထပြန်တာလဲ”

“ညက ငါကြည့်ရတဲ့ ဗီဒီယိုထဲမှာ မင်းသားက ဆင်းရဲလိုက်တာ ငါတို့လိုပဲကွ”

“အဲ့ဒါနဲ့ ငါတို့ ကျောက်သွားတူတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ အဲ့ဒီမှာ မင်းသားကို သူ့ကောင်မလေးဘက်က မိဘတွေ က သဘောမတူလို့ ကျောက်သွားတူတာ နေ့ချင်းညချင်း

သူငွေ ဖြစ်သွားတာကွ၊ အားကျစရာကြီး”

“နေစမ်းပါကွာ၊ ဟိုဟာက ဗီဒီယိုထဲမှာ ကွ၊ သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်၊ အပြင်မှာ အဲ့လောက် မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါတို့ လမ်းထိပ်က ဘာဘူကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ ကွမ်းယာရောင် :တဲ့ မာမက် ယောက် ဖရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွ”

“သိတယ်ဆိုလည်း ပြီးပါတယ်ကွာ၊ လျှာကိုရှည်တယ်”

“ကဲပါ၊ ထားပါတော့ အဲဒီ ဘာဘူက ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“သေပြီလေ”

“ဟင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာလို့ရမှာ လဲ၊ မင်းလိုပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ သွားသွားပြီး ရေခဲနွေးကြမ်း အလကားသောက်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖွင့်တဲ့ ဗီဒီယိုကားတွေ ကြည့်ပြီး ကျောက်သွားတူးတာ နှစ် လပဲ ကြာတယ်၊ ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက်ထဲရောက်ပြီးသတာ”

“အင်”

“မအင်နဲ့၊ ငါတကယ်ပြောတာ၊ ဗီဒီယိုတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး အားမကျစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အပြင်လောကမှာ အဲ့ဒီလောက် အဆင်မပြေပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကံဇာတာနဲ့လည်း ဆိုင်ပါသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဗီဒီယိုထဲမှာ တော့ ဘယ်သူတူတူး ကျောက်က အောင်နေတာပဲကွ”

“အဲ့ဒါပဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဗီဒီယိုပါဆိုမှ”

ထို့နောက် ထင်ကျော်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်၍ စကားစဖြတ်သွားကြသည်။
ထင်ကျော် အိမ်ထဲ ဝင်မလိုလုပ်ပြီမှ သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ...

“အိမ်မှာ တစ်ခါတည်း စား သွားပါလား”

“နေပါစေကွာ၊ အိမ်ရောက်မှ စားတော့မယ်”

သူက ထိုသို့ ပြောပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်ကျော်က
လောကွတ်အရခေါ်သည်ဆိုတာ သူ နားလည်သည်။ ထင်ကျော်တို့ အိမ်မှာ လူလေးယောက်
စာကလွဲရင် အပိုချက်မထားဘူးဆိုတာ သူသိ၏ ။ ထိုကဲ့သို့ပင်။

xxxxxx

ထမင်းစားပြီးတော့ နေ့လည်တစ်ကျော့ ပြန်ဆင်းရသည်။ သူတို့အလုပ်က ဒီလိုပါပဲ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်းခြေတိုအောင် လိုက်ရောင်းရသည်။ မီးပွိုင့်မှာ ရောင် : လို့မကောင်းလျှင် ရပ်ကွက်တွေ ထဲ ခြေဆန့်ကာ လိုက်အော်ရောင်းရ၏ ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း : ထွက်ခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်တွေ ကို နောက်တစ်ပတ် မကူးခင်ရောင်းရ၏ ။ အကယ်၍ လက်ကျန်ရှိပါက လျှော့စျေးနှင့် စျေးလျှော့ကာ ပြန်ရောင်းရသည်။ နောက်ဆုံး ရောင်း : မထွက်ဘဲ ကျန်ခဲ့သည့် စောင်ရေတွေ ကိုတော့ အကုန်စုကာ အဟောင်းတန် ပြန်သွင်းရတာ ရှိ၏ ။

မနက်ဆိုလည်း လေးနာရီလောက် ထရသည်။ ထို့နောက် ဘတ်စ်ကားစီး ၂၉လမ်းတို့ ၃၆လမ်းတို့ရှိသည့် ဆင်တောင်ကြီး၊ ကိုစိုးအောင်၊ ၄၆လမ်း စသည် ဂျာနယ်ဖြန့်ချိရေး တိုက်တွေ ကို အပြေးအလွှားသွားရ၏ ကိုယ်က မနက်စောစော ဦးအောင် ရောက်နိုင်မှ အဆင်ပြေသည်။

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဂျာနယ်ကို ဦးဦးဖျားဖျားရသည်။ ဂျာနယ်တွေ မှာ လည်း အမျိုးမျိုး : အစားအစားရှိသည်။ နာမည် ကြီးဂျာနယ်တွေ ဆို ကိုယ်လိုချင်ဘဲ စောင်ရေအတိုင်း : အပြတ်ပေးစနစ်ဖြင့် တစ်ခါတည်း ငွေချပြီး ယူရတာ ရှိ၏ ။ တချို့ဂျာနယ်တွေ ကတော့ တစ်ခါတည်း ငွေချစရာမလို၊ ရောင်း : ပြီးမှ ကျန်တဲ့စောင်ရေအတိုင်း ငွေတွက်ပြီး ပေးလိုက် ရုံသာ၊ ဒါကလည်း ဂျာနယ်ကို အကောင်းအတိုင်း၊ အစုတ်အပြုံ မိုးရေစိုခြင်း မရှိမှ ပြန်လက်ခံသည်။ မဟုတ်ပါက ကိုယ်က စိုက်လျှော်ရ၏ ။ ထိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာပါက ကိုယ့်အိတ်ထဲကပင် ပါသွားလေသည်။

ခိုင်ဇော်နဲ့ ထင်ကျော်က မနက်ဆို လေးနာရီလောက် ထသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ဘာမှစားမနေဘဲ ဖြန့်ချိရေး တိုက်သို့ ပြေး၏ ။ သူတို့လိုပင် ဂျာနယ် လက်ပွေ့ရောင်း : တဲ့ လူတွေ ဖြန့်ချိရေး တိုက်ရှေ့မှာ ပုံကာနေသည်။ မသိသူတွေ လာကြည့်ပါက မနက်မိုးမလင်းခင် ဒီလူအုပ်ကြီး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဟု

ထင်ကောင်းထင်ပေလိမ့်မည် ။ ဂျာနယ်ပုံကြီးနှင့် လူအုပ်ကြီးသည် ထိုအချိန်တွင် တဝန်းဝန်းနှင့် ဆူညံကာနေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်က စောနိုင်သမျှ စောစောရောက်သွားမှ ဂျာနယ်နဲ့ စောင်ရေကို လိုချင်သလောက် ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဂျာနယ်ယူပြီးတော့ အိမ်ခဏပြန်ပြီးမှ မနက်စာစား၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ရောင် ချမည်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အချိန်မီ ပြေးကြရ၏ ။ ဤသို့ဖြင့် မနက်လေးနာရီမှ စလိုက်သော ကိစ္စသည် တစ်နေကုန်ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ညနေငါးနာရီလောက်မှ နားရ၏ ။

ဂျာနယ်တွေ က လည်း တစ်ပတ်လျှင် ခုနစ်ရက်လုံး သူ့နေ့နှင့် သူ ထွက်နေ၍ သူတို့ သည်လည်း တစ်ပတ်လုံး ထိုကဲ့သို့ပင် လုံးလည်လိုက်နေရလေသည်။

သူတို့ဘဝသည် နေ့တိုင်း သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်တွေ လို ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ် နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန်လည်ပတ်နေသော စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုနှင့် တူ၏ ။ တော်ရုံတန်ရုံ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာလောက်တော့ စောင်ကလေးနဲ့ ကွေးနေချိန်မရ၊ ထို့ကြောင့် သူတို့လောကမှ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ပြောင်းရမလို ဖြစ်နေသည်။

“အချိန်နှင့် ဂျာနယ်သည် လူကိုမစောင့်”ဟု...။

လူကသာ ဂျာနယ်ကို ပြန်စောင့်ရသည်။

ထို့အပြင် ဂျာနယ်တွေ လည်း သူတို့ကို ချိပိုးပွေ့ချိပြီး နိုင်ငံအနှံ့ဖြန့်ဖြူး ပေးနေသာ လူတွေ ၏ လက်တွေ ကိုလည်း မညှာပေ။ ခုတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးတက်သည်။ အနာတရ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တက်၏ ။ တခြားတော့ မဟုတ်၊ ဂျာနယ်တွေ မှာ ပါသည့် စာရွက်တွေ က ပါးလှပြတ်ရစေသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် လက်ပွေ့ရောင် သူ တော် တော် များများ ဂျာနယ်တွေ ၏ အောက်တွင် ကတ်ထူးပြားခပ်ပါးတစ်ခု ခံ၍ ရောင် :တက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျာနယ်ရောင် :သူတို့၏ ဘဝသည် ပြတ်ရခြင်း၊ ခုတ်ဖြတ်ခြင်း၊ တိုးဝှေ့ခြင်း၊ ကားတွန်းတီးသ၊ မီးပွိုင့်အနီ အစိမ်း၊ လမ်းတကား လှည့်လည်မှု စသည်တို့ဖြင့် နိစ္စရူဝ ပြည့်နက်နေသာ စက်ယန္တရားရုပ်ကလေးများ ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့သော် ဘဝသည် ဘဝပဲ ဖြစ်သည်။

ဂျာနယ်ရောင် :သူမှာ လည်း ဘဝရှိသည်။

ဂျာနယ်ဖတ်သူမှာ လည်း ဘဝရှိသည်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါတဲ့သူမှာ လည်း ဘဝရှိသည်။

ဂျာနယ်ဖန်တီးတွေ မှာ လည်း ဘဝရှိသည်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ စီးပွားရေး ရှိသည်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ ကျန်းမာရေး ရှိသည်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ ကျန်းမာရေး ရှိသည်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ စကြဝဠာရှိ၏ ။

ဂျာနယ်ထဲမှာ စစ်ပွဲရှိ၏ ။

ဂျာနယ်ထဲမှာ အချစ်ရှိ၏ ။

ဂျာနယ်ထဲမှာ အားကစားရှိ၏ ။

နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဂျာနယ်တွေ ထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျာနယ်ရောင် :သူလေးများ သည် ကမ္ဘာကို ထမ်းပိုးပြီး လူတကာ

ရင်ထံ ခံစားသူအကြိုက် အံဝင်ခွင်ကျလိုက်လံတပ်ဆင်ပေးနေသော

သဘာဝကိုယ်စားလှယ်လေးများ ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

xxxxxx

သိမ်းထားသော စားပွဲခုံကို ဆွဲထုတ်၍ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ခင်းလိုက်၏ ။

ညက နှင်းကျထားသော ကြောင့် စားပွဲခုံက စိုအိကာနေသည်။ ခုံပေါ်မှာ ကပ်ကျန်နေသော

သစ်ရွက်ဖက်တွေ ကို လက်ဖြင့် ခွာကာ ဖယ်၍ အဝတ်စုတ်နှင့် တစ်ချက် သုတ်လိုက်၏ ။

ထို့နောက် ပလတ်စတစ်စားပွဲခင်းလေးကို ခုံပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်လေသည်။

ခေါက်ရိုးကြေးနုသော စားပွဲခင်းလေးက လေးချက်လောက် ဖြန့်လိုက်တာနဲ့ စားပွဲနှင့် အံဝင်ခွင်ကျကာ ဖြစ်၏ ။

ဈာနယ်တွေ ကို သေသပ်စွာ စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေတိုက်ရင် လန်မသွားစေရန် သစ်တုံးတစ်ခုနှင့် ဖိထားလိုက်၏ ။

“ဒါ ရှင့်စားပွဲလား ဟုတ်လား၊ဒါ ရှင်ဟာလား”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ကောင်မလေး တစ်ယောက် ခါးထောက်ရပ်ရင်း သူ့စားပွဲကို လက်ညှိုး ထိုးကာ အော်နေ၏ ။

သူက...

“ဘာ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဒါ ရှင့်စားပွဲဆိုရင် ချိတ်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ဘယ်မှာ လဲ”

“ဘာစံပယ်ပန်းလဲ...ဘာလဲ”

“ဒီမှာ ချိတ်ထားတာလေ ဒီမှာ ...အဲ့ဒါ ဘယ်မှာ လား”

ကောင်မလေးက စားပွဲခြေထောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးကာ အော်နေ၏ ။
သူလည်း ယောင်ဖြီ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ ကျွန်တော် တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊
ဘာစံပယ်ပန်းတွေ လဲ...ဘယ်က စံပယ်ပန်းလဲ”

“ရှင် ဒီစားပွဲကို ဟိုခြံဝင်းကြီးထဲက ယူလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို စံပယ်ပန်းတွေ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး”

“မတွေ့လို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မ ဒီစားပွဲမှာ ပန်းတွေ ချိတ်ခဲ့တာ၊ ရှင် ယူတုန်းက မတွေ့ရင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟ ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်တော် ယူတုန်း ကတော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး”

“မတွေ့ရင် လျော်ရမယ် ဒါပဲ”

“ဘာ”

သူမျက်လုံးပြူး ကာ သွား၏။ နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿ နာက တက်လေပြီ။ သူလည်း ထိုကောင်မလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး၊ ပြီးတော့ စံပယ်ပန်းနဲ့ ကောင်မလေးသည် ဘယ်လိုပတ်သက်မှန်းလည်း သူမသိ၊ သူ ဒီခုံကို ယူခဲ့တုန်းကလည်း ဘာစံပယ်ပန်းမှ မတွေ့ခဲ့ပေ။

သူ မျက်လုံးပြူး ပြီး ပြန်အော်တာကိုကြည့်၍ ကောင်မလေးက

“ကျွန်မ ဒီခြေထောက်မှာ ချိတ်ခဲ့တာ ကျွန်မ သိတယ်၊ မောင်လေးအတွက် စမူဆာ သွားဝယ်ပေးနေတုန်း ချိတ်ထားခဲ့တာ၊ အခု ရှင်က ခုံကို ယူသွားတော့ ကျွန်မ ပန်းတွေ မတွေ့တော့ဘူး”

“နေပါဦး၊ မင်းက စံပယ်ပန်းတွေ ငါ့ခုံမှာ ဘာလို့ လာချိတ်ထားရတာ လဲ”

“စမူဆာ သွားဝယ်လို့ပါဆို၊ ထီးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မအားတာနဲ့ ချိတ်ခဲ့တာ”

“အဲ့ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း ချိတ်သွားတာပဲ၊ ငါ ဘယ်သိမလဲ”

သူလည်း ဒေါသထွက်သွား၍ မင်းတွေ ငါတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ကောင်မလေးက ဒေါသပြေလျော့ပုံ မပေါ်၊ ကျေနပ်ပုံလည်း မရ။

“ရှင် လျော်ရမှာ ပေါ့...ဘာလဲ”

“ငါက ဘာလို့ လျော်ရမှာလဲ”

“လျော်ရမှာပေါ့၊ ရှင့်ခုံမှာ ချိတ်ထားတာပဲ ရှင် လျော်”

ပြဿ နာကတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ တက်လေပြီ၊ ကောင်မလေးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် အသံတွေ တုန်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။

“ကဲ ကဲ ဒါဆို စားပွဲထားတဲ့နေရာမှာ ပြန်သွားကြည့်မယ်လား”

ကောင်မလေးက လိုက်လာ၏ ။ စားပွဲထားတဲ့ နေရာရောက်တော့ ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်လိုက်ရာ ခဏအကြာတွင် အုတ်နံရံဘေးက မြောင်းထဲ အထွေးလိုက်ကျနေသော စံပယ်ပန်းကုံးများ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကောင်မလေးက စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေ ကို သုတ်လိုက်ကာ...

“တွေ့လား....တွေ့လား၊ ဒါ ရှင်လုပ်လို့ ဖြစ်သွားတာ တွေ့လား”

သူလည်း ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း...

“တွေ့တာတော့ တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း ငါ့ခုံမှာ ဒီပန်းတွေ ချိတ်ခဲ့မှန်းမှ ငါမသိတာ၊ ပြီးတော့ ဒီစံပယ်ပန်းကုံးလေး ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့ မင်း အဲဒီ လောက် ဖြစ်သွားစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းပုံစံက ရွှေလက်စွပ်ပျောက်သွားတာ ကျနေတာပဲ”

ကောင်မလေးက သူ့နာသီးဖျားလေးကို တစ်ချက်ပွတ်လိုက်၍

“ဒီပန်းတွေ မရောင် ရဘဲ ပြန်သွားရရင် ကျွန်မကို အမေဆူမှာ ၊ ရှင်ဘာသိလို့လဲ၊ ရှင်က နည်းနည်း မှ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ လူကို ပြန်အော်သေးတယ်”

သူ မျက်မှော က်ကျုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား၍ ...

“နေပါဦး၊ မင်းက ဒီပန်းတွေ ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရောင် :တာ..ရောင် :တာပေါ့”

“ဘယ်မှာ ရောင် :တာလဲ”

“ဒီမီးပွိုင့်မှာ ရောင် :မှာ၊ ဒုက္ခပဲ အမေ ဆူတော့မယ်”

သူ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ စားစရာ မရှိ၊ လျော်စရာရှိလေပြီ၊ သူလည်း စားပွဲခုံ ယူတုန်းက ထိုင်ပယ်ပန်းအတွဲ ကို သတိမထားမိလိုက်။ အခုတော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘဲနှင့် ပြဿ နာက တက်လေပြီ။ ဈေးသည်အချင်းချင်းဆိုတော့လည်း ကိုယ်ချင်းစာမိ၏ ။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးပုံစံက သူ့အမေဆူမှာ ကို တကယ်ကြောက်နေသည့် ပုံစံ။

သူ့ထက်တော့ လေးငါးနှစ် လောက် ငယ်ပုံရ၏ ။ အလွန်ဆုံးဂိုလှ ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုး အရွယ်လောက်၊ သူ့မှာ ညီမလေးမရှိသော်လည်း သူ့ညီမလေးက ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လိုက်ရင်ဆိုတဲ့ အတွေ့ဝင်လာ၍ ...

“ကဲ ကဲ ...မင်းစံပယ်ပန်းတွေ က ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးထောင်”

“ဘာ သုံးထောင်ဟုတ်လား၊ များ လှချည်းလား၊ မင်းလိမ်မပြောနဲ့နော်၊ ဒီစံပယ်ပန်းတွေ အဲ့ဒီလောက် မရှိဘူးကွ”

“ဘာလို့မ ရှိရမှာ လဲ ။အရင်း နှစ် ထောင်ရှိတယ်”

“ဘယ်လို..ဒါဆို တစ်ထောင်က တိုးသွားတာလဲ”

“တစ်ထောင်က အမြတ်လေ ၊ဒါတွေ အကုန်ရောင် :ရရင် ကျွန်မ တစ်ထောင်မြတ်မှာ ”

“ဟူး”ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက်..

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ နှစ် ထောင့်ငါးရာတော့ ယူ၊ ငါလည်း ဒီနေ့ရောင် :ရမယ့် ပိုက်ဆံထဲ ပေးရမှာ ကွ၊ မင်းကိုလျော်လိုက်ပြီးရင် ငါ့အရင်းတော့ ကျန်ပါမလား မသိဘူး”

ကောင်မလေးက ညဘက်ပါးကလေးကို လေနဲ့ တစ်ချက်ဖောင်းကာ စဉ်းစားနေသည်။ သူမပါးမှာ လိမ်းထားသော သစ်ရွက်ပုံသနပ်ခါးလေးက ပါးမို့ထွက်မှာ ကော့ကာ တက်လာ၏ ။

“ရတယ်..ပေး”

“အခုတော့ မယူနဲ့ဦးလေကွာ၊ အခုမှ ဆိုင်ခန်းတယ်ဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်မက ဘယ်တော့ လာယူရမှာလဲ”

“ညနေ သုံးနာရီလောက် လာယူ”

“ဟင် ဒါတော့ မ ဖြစ်ဘူး၊ ရှင်က မပေးဘဲ ထွက်ပြေးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ငါဒီမှာ နေ့တိုင်း ဂျာနယ်ရောင်း နေတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ပြီးတော့ ငါက ဒီအနောက်ဘက် ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတာ”

“ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အချဉ်ပေါက်သွားသည်။

“မင်းငါ့ကို မယုံဘူးဆိုလည်း မတက်နိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာမင်း ကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့”

ထိုတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ မချိုပြုံး လေး ဖြစ်သွားပြီး

“အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်အလျှော်တောင်းရမယ့်လူ တစ်ယောက် ရဲ့ နာမည် သိချင်ရုံလေးပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ငါ့နာမည် ခိုင်ဇော်၊ သုံးနာရီ လာခဲ့ ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ကောင်မလေး ထွက်ကာသွား၏ ။ ကောင်မလေး ထွက်ကာနီးမှ သူက လှမ်းပြီး....

“နေဦး...နေဦး မင်းကို အရင်က ဒီနားမှာ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်မကလည်း ဒီနားကပဲ၊ ဒီနားကိုတော့ အခုမှ ရောက်ဖူးတာ၊ အရင်က
ဈေးထဲမှာ ရောင်းတာ”

“ဪ”

“ဘာလဲ ရှင်က မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မေးကြည့်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော သွားမယ်”

ကောင်မလေးက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ကာသွားသည်။ သူလည်း
ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဂျာနယ်ရောင် :ဖို သတိရပြီး ခြံပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

xxxxx

“မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ အထဲမှာ ဆူညံဆူညံနဲ့”

အပြင်ရောက်တော့ ထင်ကျော်က စားပွဲဘေးက ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေရင်း
မေးသည်။ သူက ထင်ကျော်အမေးကို ပြန်မဖြေသေးဘဲ...

“မင်းက ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဒီဘက်ရောက်လာတာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွ၊ ဟိုဘက်မှာ လမ်းတွေ ပိတ်ထားတယ်ကွ၊
မြေအောက်ဓါတ်ကြိုး ပြင်နေတယ်ဆိုလားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကားတွေ က ဒီဘက်ကပဲ
ဖြတ်တော့တာ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဘယ်တက်နိုင်မလဲကွာ အတူတူ ရောင်းကြတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောပြီး သူက ထင်ကျော်ဘေးက ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထင်ကျော်က ယူလာတဲ့ ဂျာနယ်တွေ ကို စားပွဲပေါ် စနစ်တကျ တင်လိုက်ပြီး...

“မင်း ခုန ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ကို ငါထောင်ထားတဲ့ စားပွဲခြေထောက်မှာ လာချိတ်ထားတာတဲ့၊ အဲ့ဒါ ငါက စားပွဲနဲ့ ယူလိုက်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ က မြောင်းထဲပြုတ်ကျသွားရော...”

“အဲ့ဒါနဲ့...”

“အဲ့ဒါနဲ့ ...ငါ့ကို အလျော်တောင်းတော့တာပေါ့ကွ”

“ဟင် ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူ့ဘာသာသူလာချိတ်ထားတဲ့ဟာကို”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဈေးသည်အချင်းချင်းပဲ”

“ကောင်မလေးမို့လို့ မင်းက အလျော်မတောင်းလည်း
လျော်ပေးချင်နေတာမလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သူပုံလေးကြည့်ပြီး သနားသွားလို့ပါ”

ထင်ကျော်က ပြုံး စိစိလုပ်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။

သူက ထင်ကျော်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း သနားလည်း သနားချင်စရာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ၊
ကောင်မလေးကလည်း သနားစရာကောင်းအောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုးကွ”

“မင်းက မြင်ဖူးလို့လား”

“ငါ မင်းတို့နှစ် ယောက် အထဲမှာ စကားပြောနေကတည်းက ရောက်နေတာ၊
ကောင်မလေး ထွက်သွားတာလည်း တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကိုတော့
အခု မင်းပြောပြမှ သိတာ”

“ဒါနဲများ မင်းက ဝင်မလာဘဲ ဘာချောင်းနေတာလဲ”

“ဝင်လာမလို့ပဲကွ၊ ဈေးဝယ်သူ ရောက်လာတာနဲ့ ရောင် ပေးနေရလို့”

ထင်ကျော်က ထိုသို့ ပြောပြီး ငါးရာတန် နှစ် ရွက်နှင့် နှစ် ရာတန်တစ်ဝှက်ကို လှမ်းပေးသည်။

သူက...

“ယူထားလေ၊ ရောင် ရသမျှ ညနေကျမှ ခွဲယူတာပေါ့”

“မင်းပဲ ယူထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ့မှာ ထည့်စရာ ပါမလာဘူး”

သူက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် ဂျာနယ်တစ်မျှ
ကို နှစ် စောင်စီလောက် ယူပြီး ထပ်ထားလိုက်သည်။ မီးပွိုင့်နီလို့ ကားတွေ ရပ်သွားရင်
အဆင်သင့်ယူသွားရုံသာ။

“ဒါဆို မင်း ကောင်မလေးကို အလျော်ပေးလိုက် ရတာ ပေါ့”

“အခုတော့ မပေးရသေးဘူးကွ ၊ ညနေ လာယူလို့ ပြောထားတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ် ထောင့်ငါးရာ”

“ဘာ..နှစ် ထောင့်ငါးရာ ဟုတ်လား၊ အားလားလား များ လှချည်းလား၊
မင်းစံပယ်ပန်း တစ်ပင်လုံး ခုတ်လှိပ်ပစ်ရင်တောင် အဲလောက် ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် သုံးထောင် တောင်းတာ ဆရာ၊ နှစ် ထောင့်ငါးရာကို
မနည်းဆစ်ထားရတာ ”

“မင်းဟာကလည်း မလွယ်ပါလားကွာ၊ ဒီနေ့ ရောင် ရတဲ့ အမြတ်ကလေးတော့
ကုန်ပြီပေါ့”

“ဘယ်တက်နိုင်မလဲကွာ”

ဟု ပြောရင်း မီးပွိုင့်နီသွားသော ကြောင့် အသင့်ထပ်ထားသော ဂျာနယ်တွေ ကို
မ၍ လမ်းမဘက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ထင်ကျော်လည်း ဂျာနယ်တချို့ပွေ၍ သူ့နောက်မှ
ပါလာတော့၏ ။

“ဂျာနယ်တွေ ရမယ်၊ ...ဂျာနယ်တွေ ...အင်တာနက် အလဲဗင်း အချစ် ဘောလုံး
အစုံပါတယ်နော်”

သူတို့အော်သံများ က ကတ္တရာ လမ်းတစ်လျှောက်
ဖြန့်ထွက်သွားကြလေတော့၏ ။

(၃)

“မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ အထဲမှာ ဆူညံဆူညံနဲ့”

အပြင်ရောက်တော့ ထင်ကျော်က စားပွဲဘေးက ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေရင်း မေးသည်။ သူက ထင်ကျော်အမေးကို ပြန်မဖြေသေးဘဲ...

“မင်းက ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဒီဘက်ရောက်လာတာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွ၊ ဟိုဘက်မှာ လမ်းတွေ ပိတ်ထားတယ်ကွ၊ မြေအောက်ခါတ်ကြိုး ပြင်နေတယ်ဆိုလားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကားတွေ က ဒီဘက်ကပဲ ဖြတ်တော့တာ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဘယ်တက်နိုင်မလဲကွာ အတူတူ ရောင် :ကြတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောပြီး သူက ထင်ကျော်ဘေးက ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထင်ကျော်က ယူလာတဲ့ ဂျာနယ်တွေ ကို စားပွဲပေါ် စနစ်တကျ တင်လိုက်ပြီ...

“မင်း ခုန ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွ၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ကို ငါထောင်ထားတဲ့ စားပွဲခြေထောက်မှာ လာချိတ်ထားတာတဲ့၊ အဲဒါ ငါက စားပွဲခုံ ယူလိုက်တော့ စံပယ်ပန်းတွေ က မြောင်းထဲပြုတ်ကျသွားရော...”

“အဲဒါနဲ့...”

“အဲဒါနဲ့ ...ငါ့ကို အလျော်တောင်းတော့တာပေါ့ကွ”

“ဟင် ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူ့ဘာသာသူလာချိတ်ထားတဲ့ဟာကို”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဈေးသည်အချင်းချင်းပဲ”

“ကောင်မလေးမို့လို့ မင်းက အလျော်မတောင်းလည်း

လျော်ပေးချင်နေတာမလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သူ့ပုံလေးကြည့်ပြီး သနားသွားလို့ပါ”

ထင်ကျော်က ပြုံး စိစိလုပ်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။

သူက ထင်ကျော်ကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း သနားလည်း သနားချင်စရာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ။
ကောင်မလေးကလည်း သနားစရာကောင်းအောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုးကွ”

“မင်းက မြင်ဖူးလို့လား”

“ငါ မင်းတို့နှစ်ယောက် အထဲမှာ စကားပြောနေကတည်းက ရောက်နေတာ၊
ကောင်မလေး ထွက်သွားတာလည်း တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကိုတော့
အခု မင်းပြောပြမှ သိတာ”

“ဒါနဲ့များ မင်းက ဝင်မလာဘဲ ဘာချောင်းနေတာလဲ”

“ဝင်လာမလို့ပဲကွ၊ ဈေးဝယ်သူ ရောက်လာတာနဲ့ ရောင် ပေးနေရလို့”

ထင်ကျော်က ထိုသို့ ပြောပြီး ငါးရာတန် နှစ်ရွက်နှင့် နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို
လှမ်းပေးသည်။

သူက...

“ယူထားလေ၊ ရောင် ရသမျှ ညနေကျမှ ခွဲယူတာပေါ့”

“မင်းပဲ ယူထားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ့မှာ ထည့်စရာ ပါမလာဘူး”

သူက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် ဂျာနယ်တစ်မျှ
ကို နှစ်စောင်စီလောက် ယူပြီး ထပ်ထားလိုက်သည်။ မီးပွိုင့်နီလို့ ကားတွေ ရပ်သွားရင်
အဆင်သင့်ယူသွားရုံသာ။

“ဒါဆို မင်း ကောင်မလေးကို အလျော်ပေးလိုက် ရတာ ပေါ့”

“အခုတော့ မပေးရသေးဘူးကွာ၊ ညနေ လာယူလို့ ပြောထားတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ် ထောင့်ငါးရာ”

“ဘာ..နှစ် ထောင့်ငါးရာ ဟုတ်လား၊ အားလားလား များ လှချည်းလား၊

မင်းစံပယ်ပန်း တစ်ပင်လုံး ခုတ်လှဲပစ်ရင်တောင် အဲလောက် ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် သုံးထောင် တောင်းတာ ဆရာ၊ နှစ် ထောင့်ငါးရာကို

မနည်းဆစ်ထားရတာ ”

“မင်းဟာကလည်း မလွယ်ပါလားကွာ၊ ဒီနေ့ ရောင် :ရတဲ့ အမြတ်ကလေးတော့

ကုန်ပြီပေါ့”

“ဘယ်တက်နိုင်မလဲကွာ”

ဟု ပြောရင်း မီးပွိုင့်နီသွားသော ကြောင့် အသင့်ထပ်ထားသော ဂျာနယ်တွေ ကို

မ၍ လမ်းမဘက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ထင်ကျော်လည်း ဂျာနယ်တချို့ပွေ၍ သူ့နောက်မှ ပါလာတော့၏ ။

“ဂျာနယ်တွေ ရမယ်၊ ...ဂျာနယ်တွေ ...အင်တာနက် အလဲမင်း အချစ် ဘောလုံး

အစုံပါတယ်နော်”

သူတို့ အော်သံများ က ကတ္တရာ လမ်းတစ်လျှောက်

ဖြန့်ထွက်သွားကြလေတော့၏ ။

xxxxxx

“ငါးရာ ခုနှစ်ရာ တစ်ထောင် ထောင့်သုံးရာ ထောင့်ငါးရာ နှစ် ထောင် နှစ်

ထောင့်တစ်ရာ ငါးဆယ် နှစ် ထောင့်နှစ် ရာ အင်း...နှစ် ထောင့်ငါးရာ ပြည့်ပြီ၊ ဘယ်လို

ဖြစ်တာလဲ အကြွေချည်းပါလား”

“ဣနယ်ရောင် :တဲ့ လူ တစ်ယောက် ဆီက ရတဲ့ပိုက်ဆံ ကတော့ အကြွေတွေ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ”

ကောင်မလေးက သူ့လွယ်အိတ်လေးထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဒါနဲ့ ဒီနေရာမှ ပန်းရောင် :တဲ့လူ ဘယ်နှယောက် ရှိလဲဟင်”

“သတိမထားမိဘူး...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာ...ကျွန်မက အခုမှ ဒီဘက်မှ ပန်းလာရောင် မှဆိုတော့ ဒီနေရာမှ ဘယ်နှယောက် များ ရှိလဲလို့”

အရေး ထဲ ဈေးကွက်လုမယ့်လူ ဘယ်နှယောက် ရှိလဲဆိုတာ စုံစမ်းနေသေးသည်။ ထင်ကျော်က ကောင်မလေးကို ကြည့်၍ ရယ်လိုက်သည်။
ကောင်မလေးက ထင်ကျော်ကို ကြည့်၍ ...

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက စံပယ်ပန်းရောင် :မှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်မှာ ကျနေတာပဲ၊ ဈေးကွက်တောင် လာစုံစမ်းနေလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စံပယ်ပန်းရောင် :တာလဲ စုံစမ်းရမှာ ပဲ၊ ဈေးထဲမှာ ဆို ပန်းသည် လေးငါးသည်ရှိတော့ ရောင် :မကောင်းလို့ ဒီဘက်လာရောင် :တာ၊ ဒီဘက်ကမှ အခြေအနေမကောင်းရင် နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားရမှာ ပေါ့”

ထင်ကျော် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏ ။ ဘာမှတော့ ဆက်မပြောတော့။ သူက ဣနယ်တွေ ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲသေချာစွာ ထည့်၍ စားပွဲခင်းကို ခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲခုံကို ခြံဝင်းထဲသို့ သွားထည့်လိုက်၏ ။ အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ မတ်တပ်ရပ်ကာ စောင့်နေသော ထင်ကျော်ကို တွေ့ရ၏ ။ သူက ဘေးဘီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ကောင်မလေးရော”

“ပြန်သွားပြီလေ၊ မင်းကောင်မလေး ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ကြောင်တောင်တောင်ပါကွာ၊ လေကြီးလေကျယ်နဲ့”၏

သူက ပြုံး လိုက်ရင်း ထင်ကျော်ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ကာ

“ကဲ လာပြန်ရအောင် လမ်းမှာ ဝက်ခေါင်းသုပ်လေး တစ်ပွဲလောက်

ဝယ်သွားဦးမယ်ကွာ”

“မင်းက ဒီနေ့ သိပ်တွက်ချေကိုက်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ထင်ကျော်က သူ အလျော်ပေးလိုက် ရတာ ကို ကြည့်၍ ရွဲ့ပြောလိုက်သော

စကား ဖြစ်၏ ။ သူက ပြုံး ပြလိုက်၍ ...

“လက်ကျန်လေး နည်းနည်း ရှိပါသေးတယ်ကွ၊ အမေ့အတွက်

ဝင်ဝယ်သွားမလို့ပါ”

ထို့နောက် သူတို့ ဝက်ခေါင်းသုပ်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်မှာ

ဝက်ခေါင်းသုပ်တစ်ပွဲ ဝယ်ပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်၏ ။ အိမ်ရောက်တော့ အမေက

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ကန်စွန်းရွက်တွေ စည်းနေသည်။ အိမ်ပေါ်တက်လာသော သူ့ကို

လှမ်းကြည့်ပြီး

“လက်က ဘာတွေ လဲ”

“ဝက်ခေါင်းသုပ်တွေ ၊ အမေ့အတွက် ဝယ်လာတာ”

“ပိုက်ဆံကုန်လို့ ၊ အိမ်မှာ လည်း ဟင်းတွေ ရှိနေတဲ့ဟာကို”

“စားစေချင်လို့ပါ၊ အမေရယ်၊ ဒီလောက်ကလေးစုမိလိုက်လို့လည်း သားတို့

သူငွေ ဖြစ်မ သွားပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ စကားတောင်းစားရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လောက်ရလဲပြော”

“တစ်ပြားမှ မရဘူး”

“ဟင် နင် အလုပ်မသွားဘူးလား၊ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဘယ်မှ လျှောက်မသွားဘူး၊ အလုပ်လည်း သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ တစ်ပြားမှ မကျန်ဘူး”

အမေက မျက်မှောင့်ကျုံ့လိုက်ကာ သူ့ကိုကြည့်၍ ...

“နားမလည်ဘူး၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်း”

အမေ့ကို ဖြစ်သမျှအကြောင်း နတ်သံနော၍ ရှင်းပြရသည်။ အမေက သူရှင်းပြတာတွေ နားထောင်နေရင်း သက်ပြင်းတချချလုပ်၏ ။

သူ့စကားဆုံးတော့...

“ဘယ်တက်နိုင်မလဲ၊ နောက်ဆိုရင်တော့ သတိထားနော် ၊ဒါမျိုး အကြောင်းရှာပြီး လိုက်လုပ်စားနေတဲ့လူ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟာ အမေကလည်း သူ့ရှုပ်က အဲ့ဒီလိုလုပ်မယ်ရှုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“နင် ငါမွေးလို့ ကြီးလာတာပါ၊ လောကကြီးအကြောင်း နင် ဘယ်လောက် သိလို့လဲ၊ လူတွေ က သမ္မာအာဇီဝသာ လုပ်မစားချင်တာ၊ ဒါမျိုးဆို ငွေရလွယ်တယ်ဆိုပြီး လုပ်စားနေကြတာ တစ်ပုံကြီး”။

သူ နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးထဲ ဝက်ခေါင်းသုပ်ကို ထည့်၍ ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၏ ။ ထို့နောက် ကြောင်အိမ်ထဲသို့ တစ်ချက်လေ့လာလိုက်၏ ။ မနက်က ကျန်တဲ့ ဘဲဥဟင်းနဲ့ ငါးပိရည်ခွက်ကိုတွေ့ရသည်။

ဗိုက်ထဲမှာ ဘဲဥ ဟင်းနံ့ရပြီး ဆာကာသွား၏ ။ သို့သော် ထမင်းအခြေအနေကို ကြည့်၍ ဆာတဲ့စိတ်ကို မြို့သိပ်ကာ ထားလိုက်လေသည်။ ဒီအချိန်သူ ထမင်းစားလိုက်လျှင် ညဘက်တစ်ခေါက် ထပ်ဆာလိမ့်မည် ။ ထမင်းက တစ်ကြိမ်စားသာသာ သူတို့သာအမိနှစ်ယောက် အတွက် လုံလောက်၏ ။ ထို့ကြောင့် ညဘက် ထမင်းစားချိန်ရောက်မှသာ

တစ်ခါတည်းစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

xxxxxxx

အခန်း(၂)

(၄)

“ပန်းတွေ နော်...စံပယ်ပန်းတွေ ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မွှေးမွှေးလေးတွေ
..တစ်ကားလုံး မွှေးပျံ့စေရမယ်၊ အာမခံတယ်”

“တူမကြီး ဘယ်လိုရောင် လဲ”

“တစ်တွဲ နှစ် ရာ ဦးလေး”

“တစ်တွဲ ပေး”

အရင်းနားက အပ်ချည်ကြိုး ကို လက်ညှိုးနဲ့ တစ်ချက်ရစ်၍ ခဲချွန်ဓားလေးနှင့်
ကျင်လည်စွာ တစ်ချက်ဖြတ်ကာ အထုံးကလေးလုပ်ပြီး ချည်ပေးလိုက် သည်။ ကားသမား
ဦးလေးကြီးက တစ်ချက်လှမ်းယူ၍ ကားအလယ်ကောင်ရှိ နောက်ကြည့်မှန်မှာ ချည်လိုက်၏ ။
ထို့နောက် နှစ် ရာတန် တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက် သည်။ သူမ လှမ်းယူပြီး
ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

လေးစီးလောက်ကျော်လာတော့ ကားတစ်စီးပေါ်က လူငယ် တစ်ယောက် က
သူမကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုး တစ်ယောက် ကို လှမ်းခေါ်သော ပုံစံမျိုးနှင့်
လှမ်းကာခေါ်၏ ။

“ရွတ်..ရွတ်..ရွတ်..ဟေ့”

သူမ လှည့်ကြည့်တော့ လက်ယပ်ကာပြသည်။ ထို့နောက် လှမ်းသွားလိုက်တာ...

“စံပယ်ပန်းလား အစ်ကို”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်တွဲ နှစ် ရာပါ”

ထိုလူငယ်က သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“နှစ် ရာတဲ့”

“ငါးရာဖိုးယူလိုက်ကွာ”

“ညီမလေး ငါးရာဖိုး ရလား”

“ရတာ ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ ”

ထို့နောက် စံပယ်ပန်းကို ဖြတ်ကာ ပေးလိုက် ၏ ။

လူငယ်က စံပယ်ပန်းကို လှမ်းမယူသေးဘဲ...

“ညီမလေးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်လို့ရတယ် သိလား”

“ရှင်”

“ရုပ်ရှင် မင်းသမီး၊ လုပ်လို့ရတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ အစ်ကိုကလဲ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဟေ့ကောင်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ညီမလေးက ပန်းရောင် :တယ်ဆိုပေမယ့် ညီမလေးရောင် :တဲ့ ပန်းထက် ညီမလေး ပိုလှနေတာကိုး”

သူမ ရယ်သာနေလိုက်သည်။ လူငယ်က စံပယ်ပန်းကို လှမ်းယူ၍ ငါးရာတန်ကို ထုတ်ပေးလိုက် ၏ ။ ထို့နောက် ရှေ့က ကားတွေ ထွက်သွား၍ သူမကို တာ့တာ တစ်ချက်ပြုကာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်း၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူမလည်း ပိုက်ဆံကို လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးထဲထည့်၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့လိုက်၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ ရောင် :ကောင်းလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ရှင်တို့ရော”

“ငါတို့ ကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ ပုံမှန်လေးတော့ ရောင် :နေရတာ ပဲ”

သူမ ထင်ကျော်စကားကို နားထောင်ပြီး တစ်ချက်စူးစမ်းလိုက်ဟန်နှင့်

“ဒါနဲ့ ဟို တစ်ယောက် ကော”

“ခိုင်ဇော်လား၊ ဟိုမှာ လေ”

လမ်းအလယ်တုံးမှာ ရပ်ရင်း လမ်းဖြတ်ကူးမလို့ လုပ်နေသော နိုင်ဇော်ကို တွေ့

လိုက်ရ၏ ။ သူမက...

“ဟင် ခုနကျွန်မလည်း အဲဒီ ဘက်မှာ ပန်းရောင် :နေတာပါ မတွေ့မိပါဘူး”

“ဟိုဘက်ခြမ်း ရောက်နေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟိုဘက်ခြမ်းဆိုတာ မီးပွိုင့်ဟိုဘက်ခြမ်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ ဘက်ကိုလည်း သွားရောင် :ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်လို့”

ထင်ကျော်က မျက်မှောင့်တစ်ချက် ကျုံ့လိုက်ပြီး...

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီဘက်က ဒီဘက်နဲ့ မတူဘူးလေ၊ လမ်းမနှစ် ခု ခွဲထွက်သွားတာဆိုတော့

ကားအရမ်းရှုပ်တယ်...အဲဒါကြောင့် ...”

ထင်ကျော်က ရယ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ခိုင်ဇော် အနားရောက်လာ၏ ။ သူမကို တွေ့တော့ ခိုင်ဇော်က...

“ဪ ဘယ်လိုလဲ ပန်းသည်မလေး၊ အဆင်ပြေလား”

“နာမည် ရှိပါတယ်၊ နာမည် ခေါ်ပါ”

“မင်းနာမည် မှ ငါမသိတာ”

“ဖူးပွင့်ဝေတဲ့”

“ဟိုက်ရှားပါး နာမည် နဲ့ အလုပ်နဲ့ကလည်း လိုက်ပါတယ်”

သူမ ပြုံး လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခိုင်ဇော်ကို ကြည့်၍ ...

“ခုန ဟိုဘက်ခြမ်း ရောက်နေတာဆို”

“အင်း ဟုတ်တယ် တွေ့လိုက်လို့လား”

“မတွေ့လိုက်ပါဘူး၊ သူ ပြောလို့”

သူမက ထင်ကျော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏ ။ ထင်ကျော်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

သူမက စကားကိုဆက်၏ ။

“နောက်ရက်တွေ အဲဒီ ဘက်သွားရင် ခေါ်ပါလားဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ရောင် ချင်လို့”

ခိုင်ဇော်က အားရပါးရ တစ်ချက်ထရယ်လိုက်ပြီး...

“ဟား ဟား ဟား ..မင်း ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အဲဒီ ဘက်ကို ငါပါမှ မဟုတ်ဘူးကွာ၊

မင်းဘာသာမင်း ကြိုက်တဲ့အချိန် သွားရောင် လည်း ရတာ ပဲ ၊ဒီလမ်းတွေ က ငါပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုတော့မှ သူမက လမ်းမနှစ် ခု ခွထွက်နေသော လမ်းဆုံအခြမ်းဘက် ဖြစ်နေ၍

ကားတွေ ကို ကြောက်သော ကြောင့် မသွားရဲ ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုတော့မှ ခိုင်ဇော်က ပြုံး လိုက်တာ...

“အေးလေး...ဒါဆိုလည်း ခေါ်သွားမယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စကားတော့
နားထောင်ရမယ်နော်”

“အံ့မယ် ဘာလို့လဲ၊ ဒါလေး လုပ်ပေးရတာ များ ”

“ဒါလေး လုပ်ပေးရတာ ဆိုပေမယ့် အဲဒီ ဘက်မှာ ကားတွေ သိပ်ရှုပ်တာကွ၊ မင်း
တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ငါ့တာဝန်မကင်းဘူး၊ မင်းနားမထောင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊
ငါလည်း ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး”

ခိုင်ဇော် စကားကြောင့် သူမ တွေ သွားသည်။

ပြီးတော့မှ မညိတ်ချင် ညိတ်ချင်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ပြီးရော..ပြီးရော”

ဟုဆိုလေသည်။ ခိုင်ဇော်ပြုံး လိုက်၏ ။

ထို့နောက် ထင်ကျော်ကို ကြည့်ပြီး...

“ထမင်း ပြန်စားမယ်လေ”

“ပြန်မယ်လေ ငါလည်း ဗိုက်တွေ ဆာနေပြီ၊ မင်း မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ”

“ရှင်တို့.. ထမင်းချိုင့် မပါဘူးလား”

“အိမ်က နီးနီးလေးပဲ ၊ အလုပ်ရှုပ်လို့ ထည့်မလားဘူး မင်းကရော”

“ပါတယ်၊ ဟိုမှာ ချိတ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

သူမ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အုတ်နံရံအပေါ်က သံချွန်တစ်ခုမှာ
ချိတ်ထားသော နှစ် ဆင့်ချိုင့်လေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ခိုင်ဇော်နဲ့ ထင်ကျော်က ဂျာနယ်တွေ သိမ်း၍ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏ ။
စားပွဲခုံနဲ့ ခုံနှစ် လုံးကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့သည်။ သူမက ထမင်းစားရင်း စားပွဲခုံနှင့် ခုံတွေ
ကို ကြည့်ပေးမယ်ဟု ဆိုသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နေ့လယ် ထမင်းစားပြီးပြန်ရောက်တော့ သူမက ထိုင်ခုံမှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ကာ စောင့်နေသည်။ ထမင်းတော့ စားပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာတာကိုကြည့်၍ ...

“ကြာလိုက်တာ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“နီးတယ် ဆိုပေမယ့် အသွားအပြန် နာရီဝက်လောက်တော့ ကြာတာပေါ့ကွ၊ ထမင်းစားပြီး ခဏတဖြုတ်နားရသေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ငါတို့ သွားကတည်းက ဒီမှာ ထိုင်နေတာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဘယ်မှ မသွားရဲဘူး၊ ခုံတွေ ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့”

“အဲ့လောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီနေရာက အဲ့လောက် မဆိုးပါဘူး၊ လူတွေ လည်း ရှိနေတဲ့ဟာ”

သူမက သစ်ကိုင်းလေးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေ လေးကို ဖြုတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်မ သွားဦးမယ်၊ အချိန်ကြာရင် ပန်းတွေ နွမ်းကုန်မှာ စိုးလို့”

သူမပန်းတွေ က အခုကတည်းက နွမ်းစပြုနေလေပြီ။ သူတို့ ကိုစောင့်ပေးနေရတဲ့ အချိန်တွေ အတွက် ခိုင်ဇော်ရင်မှာ အားနာကာ သွား၏ ။ ခဏကြာတော့ သူမ ထွက်သွားသည်။

ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပန်းတွေ လေး ကိုင်ရင်း အော်ကာ ရောင် သွား၏ ။ လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ သူမဆံနွယ်တွေ လွင့်ဝဲကာသွားသည်။ စံပယ်ပန်းရနံ့တချို့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖြန့်ထွက်ကာသွား၏ ။

ဝယ်သူ ဝယ်သွားကြသည်။ စသူတွေ စသွားကြ၏ တချို့က မဝယ်ဘဲ ဈေးမေးကာ သွားသည်။ သူမ ကတော့ အားလုံးကို အပြုံး လေးနဲ့ ဆက်ဆံသည်။ သူမအပြုံး

က ပူပြင်းသော နေရောင် ခြည်အောက်က လောကဓံကို မေ့ထားသော ပကတိ
ကြည်လင်နေသည့် အပြုံး မျိုး ဖြစ်၏ ။

ဒီကောင်မလေးသာ သူငွေသမီးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင်
စံပယ်ပန်းလေးကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်သည် ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးကို ကိုင်ထားပြီး
အကြွေစ ခပ်နွမ်းနွမ်းကို ရေတွက်နေသော ကျွန်လက်တစ်ဖက်က နောက်ဆုံးပေါ်
ကိုယ်ပိုင်ကားလှလှလေး တစ်စီး၏ စတီယာတိုင်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ်
ငွေသိန်းဂဏန်းအထက်ပါသော စလင်းဘတ်အိတ်လှလှလေးကိုသော် လည်း လွယ်ထားသော
လက် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည် ။

ထိုအခါ သူမအပြုံး ကို ယခုထက် လူတွေ စိတ်ဝင်စားမည် ။ ယခုထက် လူတွေ
ပို၍ အရေး စိုက်လိမ့်မည် ။ ယခုတော့ စံပယ်ပန်းသည် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ၏ အပြုံး
သည် သူတို့ကား အတွင်း : ဖွင့်ထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်သော် လည်းကောင်း၊
သူတို့ပြောနေသော ဟန်းဖုန်းတွေ အတွင်း :မှ စကားများ လောက်သော် လည်းကောင်း
စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းလှပေ။

သို့သော် ထိုကောင်မလေး၏ အပြုံး ကိုတော့ ဘဝတူချင်းမို့ သူခံစားမိသည်ဟု
ခိုင်ဇော် ထင်သည်။

ကောင်မလေး၏ အပြုံး သည် အေးချမ်းသည်။

ကြားဖူးနားဝရှိသော မိနာလီဇာ၏ အပြုံး ဆိုတာကို မမြင်ဖူးသော် လည်း
ထိုကောင်မလေး၏ အပြုံး ကတော့ လှပနေ၏ ။

တစ်နည်းဆိုရလျှင်...

မိခင်ဝမ်းတွင် :မှ ကျွတ်လွတ်လာသော ကလေး တစ်ယောက် ၏
ဘာမှမသိသေးသော လောကကြီးကို ပြုံး ပြချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြုံး
မျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုအပြုး လေးသည် ရိုးသားသည်။

ထိုအပြုး လေးသည် ဖြူစင်သည်။

ထိုအပြုး လေးသည် အေးချမ်းသည်။

ထို့အပြင်...

ဘာခံစားချက်မှ အရောင် မဆိုးထားသော ရင်ဘတ်ထဲက လာသော ကြောင့်
အေးချမ်းတည်ငြိမ်လှလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ငေးတာလည်း တော် ရုံတန်ရုံပေါ့ကွာ၊ စီးပွားရေး
ပျက်လောက်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့။”

ထင်ကျော်စကားကြောင့် ခိုင်ဇော် အတွေ့ :တွေ ပျက်သွားသည်။ ထို့နောက်
ရှက်ရယ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်တာ ဂျာနယ်ထုပ်ကို ပွေ့ပိုက်၍ လမ်းမဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏ ။

နေရောင် ခြည် ကတော့ ပူပြင်းနေဆဲ။

xxxxxx

နေက ပူပြင်းလှ၏ ။ ဒီလိုပူပြင်းလှသော နေရောင် ခြည်အောက်မှာ
သူတို့လိုဘဝတူတွေ ချွေးစက်များ အောက်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ
ရောင် :သူတွေ ၊ ဂျာနယ်ရောင် :သူတွေ ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှောက်သီးဆေးပြားလိုက်ရောင် :တဲ့
အခြောက်တွေ တောင် ကားမှတိုင်တွေ ဘက် ရောက်လာတက်သည်။

သူတို့ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ မီးပွိုင့်နားမှာ လည်း ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုရှိသည်။
ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အခြောက်တွေ သီချင်းဆိုရင်း ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင် :နေတာ
တွေ့ရ၏ ။

ခိုင်ဇော်က ဒီနေ့ မီးပွိုင့်ဟိုဘက်ခြမ်းကို သွားရန် စဉ်းစားထားသည်။ ယခင်

ကတော့ ခိုင်ဇော် တစ်ယောက် တည်း ရှိနေ၍ ပြဿနာမရှိ၊ အခုတော့ ထင်ကျော်ပါ
ရောက်လာပြီဆိုတော့ နယ်မြေတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက် ပြိုင်ရောင် :ရင် ရောင် :အားက
ဖြန့်ထွက်သွားသည့် သဘောရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မီးပွိုင့်ကို တစ်ဖက်တည်း
လုပ်စားလို့မရတော့ ၊ ဟိုဘက်ခြမ်း တစ်ယောက် ၊ ဒီဘက်ခြမ်း တစ်ယောက် အလှည့်ကျ
ရောင် :ရတော့သည်။

အမှန်ဆို ဒီနေ့ ဟိုဘက်ခြမ်းကို တာဝန်ကျသူမှာ ထင်ကျော် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ထင်ကျော်က “ဖူးပွင့်ဝေ” ပြောထားသော စကားရှိနေ၍ ခိုင်ဇော်ကို လွှတ်သည်။

ခိုင်ဇော်က...

“မင်းလည်း သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ရတာပဲကွာ” ဟုဆိုတော့

“ကောင်မလေးက မင်းကို အကူအညီတောင်းထားတာကွာ”

ငါ့ကို တောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းပဲ သွားလိုက်ပါကွာ

ဟုဆိုလာသည်။ သူလည်း မစွမ်းရင်းကရှိ၍ ကန်စွန်းခင်းက ငြိတော့သည်။
ထို့ကြောင့် ဒီနေ့လည်း ခိုင်ဇော်ပဲ ဟိုဘက်ခြမ်းသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရေး ထဲ
မယ်မင်းကြီးမလေးကို ရှာနေရသေးသည်။ သူမလည်း ဒီနေ့မှ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ တော် တော်
လေး ရောင် :ကောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုပြေး၊ ဒီလွှား လုပ်နေရ၍ တော် တော် နဲ့
ဖမ်းမရ၊ နေ့လယ်လောက်မှ သူမနဲ့တွေ့သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ ပါလာ၏ ။

ခိုင်ဇော်က ပလက်ဖောင်းအတိုင်း စုန်လျှောက်သွားပြီး မီးပွိုင့်ထိပ်ရောက်တော့
မီးစိမ်းနေ၍ မကူးသေးဘဲ ရပ်ကာ စောင့်နေသည်။ ကားတွေ က များသောကြောင့် မီးပွို
င့်သည် တော် တော် နဲ့ မနီသေး၊ ခိုင်ဇော် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောင်းရှေ့သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းလွှတ်ချိန် ဖြစ်၍ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ
လမ်းဖြတ်ကူးနေသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ က ကားတွေ တားပေးနေကြ၏ ။ ကျောင်းရှေ့တွင်
ကျောင်းကြိုယာဉ်တွေ ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေ နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ တွေ့ရ၏ ။

“လာ ကျောင်းသားတွေ နဲ့ရောပြီး ငါတို့ ဟိုဘက်ကူးရအောင်”

ဖူးပွင့်ဝေက ဘာမှမပြော၊ အသံတိတ်သာ ခေါင်းကို ညှိတ်ပြသည်။ ခိုင်ဇော်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ကတ္တရာလမ်းကို လွှတ်လိုက်သော ကျောင်းသားတစ်အုပ်နဲ့ ဖြတ်ကူးဖို့ လုပ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖူးပွင့်ဝေနားထဲမှာ သူမကို လှမ်းခေါ်သလို အသံမျိုးကြားလိုက်ရ၍ ခိုင်ဇော် အင်္ကျီစုံကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏ ။ ခိုင်ဇော်က လှည့်ကြည့်တော့ သူမက ခဏဆိုသော အမူအရာနှင့် လက်ပြကာပြီးသူမကို လှမ်းခေါ်သည် ထင်ရသော ရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးထဲလှမ်းသွားလိုက်၏ ။

ကားထဲမှာ အကျအနစ် ထိုင်နေသည့် လူငယ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူမစိတ်ထဲမှာ မြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူငယ်က ပြုံး ပြ၍ လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြလိုက်တာ...

“ငါးရာဖိုးလောက်”

ဟုပြော၏ ။

ထိုတော့မှ သူမ မှတ်မိသွားသည်။ မနေ့က သူမကို မင်းသမီးလုပ်ပါလားဟု စနောက်သွားသော လူငယ် ဖြစ်နေ၏ ။

သူမက ထုံးစံအတိုင်း အပြုံး ကလေး တပ်ဆင်၍ စံပယ်ပန်းငါးရာဖိုးကို အကုံးလေးတွေ ရေတွက်ကာ ပေးလိုက် လေသည်။ လူငယ်က ငါးရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေး၍ ...

“ညီမလေးက ကျောင်းရှေ့မှာ လည်း လာရောင် :တာလား”

“အင်း ဟိုဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်သွားရောင် :မလို့”

လူငယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း....

“ဪ အစ်ကို ဒီမှာ တူမလေး တစ်ယောက် ကို ကျောင်းလာကြိုရင် လှမ်းမြင်လိုက်လို့”

“ဟုတ် သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး...အေး”

သူမ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတာတွေ ကို ရပ်ကြည့်နေသော ခိုင်ဇော်ကို တွေ့ရ၏ ။ သူမ အနားရောက်လာတဲ့ ခိုင်ဇော်က...

“အသိနဲ့ တွေ့နေတာလား”

“အသိတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးပွိုင့်မှာ ပန်းဝယ်ရင်းနဲ့ အဲဒါ”

ခိုင်ဇော်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။

“မင်းက ဒီမှာ ပန်းလာရောင် :တာတောင် မကြာသေးဘူး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ ရနေပြီပေါ့”

“ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ် အားလုံးနဲ့ အလိုက်အထိုက်ပေါ့”

ခိုင်ဇော်က သူ့အပေါ် “အစ်ကို” ဟု ကောင်မလေးက နာမ်စားသုံးလိုက်တာကိုသတိထားမိလိုက်၏ ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ခင်မင်မှု တစ်ဆင့် တိုးလာတဲ့ သဘောဟု ရင်ထဲမှာ နားလည်လိုက်သည်။ ထိုနားလည်မှု နဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နွေးထွေးကာ သွား၏ ။

ခိုင်ဇော် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက သူ့နောက်ကနေပြီး ခိုင်ဇော်အင်္ကျီစကို ဆွဲကာ လိုက်လာ၏ ။ ဟိုဘက် ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်တော့ ခိုင်ဇော်က...

“ခါးက ပုဆိုးစကို သိပ်မဆွဲနဲ့ဟ၊ တော် ကြာ ပုဆိုးကျွတ်ကျနေဦးမယ်”

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး”

ခိုင်ဇော်စကားကြောင့် ကောင်မလေးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားပြီ ရှေ့သို့

ပြေးထွက်ကာသွား၏။ ကောင်မလေး ရှက်သွားသော မျက်နှာလေးကို စက္ကန့်ပိုင်းလေး သူ ခံစားမိလိုက်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းကို သူ့ဘဝတွင် ယခုလို အနီးကပ် မမြင်ဘူးပေ။ ဖြတ်သန်းလာရသော ဘဝအခြေအနေသည် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှလည်း သူ့ဘဝဟာလက်ပွန်းတတီးမရှိခဲ့။

အခုတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၏ ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ကြောက်လန့်ခြင်း နှစ် ခုလုံးကို သူခံစားလိုက်ရသည်။ ဖူးပွင့်ဝေသည် ကားတွေ လူတွေ ကို ကြောက်ရွံ့သော ကြောင့် လမ်းဖြတ်ကူးစဉ် သူ့အင်္ကျီစလေးကို ဆွဲကာ ကလေး တစ်ယောက် လို ပါလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းဖြတ်ကူးသော သူ့နှလုံးသားသည် ကားအစင်းရေပေါင်းများ စွာ ၏ အင်ဂျင်သံထက် ဆူညံနေတာ သေချာသည်။

သူ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကောင်မလေးရှက်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထိုမျက်နှာလေးသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပန်းခင်းလေး ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးသွားသလို ထင်လိုက်ရ၏ ။

သူ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ရင်မော့၍ ချသော သက်ပြင်း ဖြစ်၏ ။ ထို့နောက် ဘာရယ်မဟုတ် လမ်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ခုနစ်ပယ်ပန်း ဝယ်သွားသော လူငယ်က သူတို့လမ်းဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသော တွေ့လိုက်ရသည်။ သူနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ထိုလူငယ်က မျက်နှာလွှဲသွား၏ ။

ခဏကြာတော့ ထိုလူငယ်ထံသို့ အသက် ခုနစ်နှစ် ခန့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ထိုလူငယ်က ကားရှေ့ခန်းက တံခါးကို ဖွင့်ပေး၏ ။ ကောင်မလေးသည် ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးနဲ့ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူငယ်၏ နောက်ဆုံးပေါ် ကားလေးသည် လမ်းမဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ကွေ့ထွက်၍ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ခိုင်ဇော် မီးပွိုင့်လမ်းဆုံရှိရာဘက်သို့ ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘာ ဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ ကောင်းကင်က ကြည်လင်နေသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မိုးအုံ့ကာနေသည်။

“ဒီ နေ့ အစ်ကိုတို့နှစ် ယောက် အတွက် ဟင်းတွေ ပိုထည့်လာတယ် သိလား၊
ထမင်း ကတော့ ဝယ်စားလိုက်”

ဖူးပွင့်ဝေက ထိုသို့ ပြောပြီး ချိုင့်ကလေးကို မြှော က်ကာပြ၏ ။ အရင်က
ထည့်လာနေကျနှစ် ဆင့်ချိုင့်လေး မဟုတ်ဘဲ သုံးဆင့်ချိုင့် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

ထင်ကျော်က...

“ဘာဟင်းတွေ လဲဟ”

“ဝက်သားဟင်း”

“ဟ ရယ်ပဲဟေ့၊ ငါတို့က ဝက်ဆို အကောင်လိုက် မောင်းသွင်းတဲ့ ကောင်တွေ
ဟ”

“သိပါတယ် သိပါတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် လည်း အများ ကြီး ထည့်လာတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောရင်းဖူးပွင့်ဝေက ချိုင့်ကို သူမချိတ်နေကျ နေရာလေးမှာ
ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်လာသော စံပယ်ပန်းတွဲ လေးကို မကြည့်၍
လွယ်အိတ်ထဲမှာ သယ်လာသော ရေဘူးထဲက ရေနဲ့ တစ်ချက် နှစ်ချက် တောက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူတို့ဘက် လှည့်ကြည့်၍ ...

“ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နေ့လည်မှ ဆုံမယ်နော်”

ခိုင်ဇော်က ဂျာနယ်တွေ ကို ရေတွက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ ပြလိုက်၏ ။
ထင်ကျော်က...

“ဒါနဲ့ နင် ဒီနေ့ မီးပွိုင့်ဟိုဘက် မသွားတော့ဘူးလား”

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါ၍ ...

“အေးလေ ဒီနေ့က ငါသွားရမယ့် အလှည့်ဆိုတော့ နင်က ဘယ်လိုက်ချင်ပါ့မလဲ”

“ဟာ ကိုကြီးထင်ကျော်ကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲဟ”

“အံ့မယ် နင်တို့က ရှက်နေကြတယ်ပေါ့။ ငါက သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာပါဟ”

ကောင်မလေးက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ကာသွား၏ ။ ကောင်မလေး

ထွက်သွားတော့ ခိုင်ဇော်က ထင်ကျော်ကို ကြည့်၍ ...

“မင်းက တကယ်ပဲ ပါးစပ်ကို စည်းမရှိဘူး”

“မင်းပြောတာ မင်းသိမှာ ပေါ့ကွ”

“ငါက ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး၊ ဟိုကမိန်းကလေးကွ”

ထင်ကျော်က ခနဲတဲ့တဲ့ အပြုံး မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး...

“မိန်းကလေးမို့လို့ စလိုက်တာပေါ့ကွ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းတော့ ငါလည်း

စမလား”

“သွားကွာ....သွားတော့ ၊ ရော့ ဒီမှာ မင်းရောင် :ရမယ့်ဂျာနယ်တွေ ”

ထင်ကျော်က ခိုင်ဇော်လှမ်းပေးတဲ့ ဂျာနယ်ထပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီ...

“သွားမှာ ပါ သွားမှာ ...စိတ်ချပါ။ အခုတော့ ငါ့ကို အတင်းသွားစေချင်နေပြီပေါ့ ၊

အေး အေး...ငါမရှိဘူးဆိုပြီး အလွမ်းသယ်မနေကြနဲ့ဦးနော်”

ခိုင်ဇော်က ခွေးခြေကို ကိုင်၍ ထင်ကျော်ကို ရိုက်မည့် ဟန်လုပ်လိုက်သည်။

ထင်ကျော် ထွက်ပြေးသွား၏ ။ ခိုင်ဇော် ထိုင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးသား ကတော့

ဟိုဒီပြေးလွှာကာနေ၏ ။ ပြီးနောက် ထိုင်နေရင်းနှင့် မောဟိုက်ကာ တက်လာ၏ ။

ဘာလို့မောလာမှန်းမသိ။ ဈေးရောင် :ရင်း ဟိုဒီပြေးလွှာနေရသော ကြောင့် မောသော

အမောမျိုးမဟုတ်၊ ဘယ်လိုအမောမျိုးဆိုတာလည်း သူမသိပေ။

ကောင်မလေးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဖူးပွင့်ဝေ”ဟု စိတ်ထဲမှာ ခေါ်ကြည့်လိုက်၏ ။

“ရှင်”

ဟု ကောင်မလေးပါးစပ်က ပြန်ထူးလိုက်တာ ကြားလိုက်ရ၏ ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခေါ်လိုက်တာများ ၊ ကောင်မလေးကြားသွား၍ ပြန်ထူးလိုက်တယ်ထင်ပြီး လန့်သွားသည်။

သို့သော် ကားတစ်စီးပေါ်မှ သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သော ကြောင့် ပြန်ထူးလိုက်သံဆိုတာ သိသွား၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

မောတယ် ကောင်မလေးရယ်...။

ငါ့ရင်တွေ မောလိုက်တာ...

xxxxxx